

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: P. Č.**, nar. „X“, „X“, zastoupený Mgr. Martinou Knickou, advokátkou se sídlem Tyršova 1434/4, Děčín, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické nám. 9, Ústí nad Labem, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ve věcech kázeňských ze dne 10.4.2012, č.j. KRPU-19846-9/ČJ-2012-0400KR-PK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného ve věcech kázeňských ze dne 10.4.2012, č.j. KRPU-19846-9/ČJ-2012-0400KR-PK, kterým bylo změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 22.12.2012, č.j. KR-2604/2011, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), kterého se měl dopustit tím, že dne 7.11.2011 v době od 05.17 hod. do 05.40 hod. v železniční stanici Děčín hl. n. jako velitel hlídky oddělení doprovodu vlaků,

odboru služby pořádkové policie Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dál jen „ODV“) nevykonával řádně službu, neboť se nedostavil na kontaktní místo a o nepřítomnosti na kontaktním místě neinformoval dozorčí službu nebo operační středisko a rovněž po ukončení doprovodu vlaku Sp 1689 v 05.17 hod. v železniční stanici Děčín hl. n. se neohlásil dozorčí službě místně příslušného oddělení tak, jak mu ukládají služební předpisy. V železniční stanici Děčín hl. n. měl setrvat déle než 30 minut od 05.17 hod. a poté v 06.28 hod. s kolegy provádět doprovod vlaku Os 6805 do železniční stanice Ústí nad Labem Západní nádraží. Postupoval tak dle prvostupňového orgánu v rozporu s čl. 10 odst. 4 a čl. 30 odst. 3 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 110 ze dne 20.6.2008, o plnění úkolů služby pořádkové policie a služby železniční policie (dále jen „Závazný pokyn“) dále s čl. 2 odst. 4 a 8 pokynu vedoucího ODV č. 1 ze dne 12.3.2009, „Povinnosti policistů ODV, zásady výkonu služby a její náležitosti“ a s instruktáží ODV č. 36683 zpracovanou na dny 6.11.-7.11.2011. Žalobou napadené rozhodnutí změnilo prvostupňové rozhodnutí tak, že část výroku, která zněla: *„Obviněný svým jednáním postupoval v rozporu s čl. 10 odst. 4 a čl. 30 odst. 3 ZP PP č. 110 ze dne 20. června 2008, o plnění úkolů služby pořádkové policie a služby železniční policie dále s čl. 2 odst. 4 a 8 pokynu vedoucího ODV č. 1 ze dne 12.3.2009, „Povinnosti policistů ODV, zásady výkonu služby a její náležitosti“ a s instruktáží ODV č. 36683 zpracovanou na dny 6.11.-7.11.2011“* nově zní: *„Obviněný svým jednáním postupoval v rozporu s čl. 10 odst. 4 a čl. 30 odst. 3 ZP PP č. 110 ze dne 20. června 2008, o plnění úkolů služby pořádkové policie a služby železniční policie a s instruktáží ODV č. 36683 zpracovanou na dny 6.11.-7.11.2011“* s tím, že ostatní části výroku se nemění a rozhodnutí se potvrzuje.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav, pokud jde o zdravotní stav žalobce v době výkonu služby. Na kontaktní místo se žalobce nedostavil a neinformoval o nepřítomnosti na kontaktním místě dozorčí službu z důvodu silných zdravotních potíží. V daném případě dle žalobce chybí zavinění jednání, ve kterém bylo shledáno naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Správní orgány nezkoumaly závažnost zdravotní indispozice žalobce a nevypořádaly se s otázkou, zda tyto zdravotní potíže nebránily žalobci splnit předpisy uloženou povinnost. Zdůraznil, že jeho tvrzení o nepříznivém zdravotním stavu nelze označovat za účelové pouze s poukazem na skutečnost, že dalším členům hlídky byl rovněž uložen kázeňský trest a ti jeho uložení nezpochybnili a přijali je. Uvedl, že správní orgány jsou povinny v řízení o kázeňském přestupku dle § 180 služebního zákona v dostatečném rozsahu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. V souladu s § 180 odst. 2 služebního zákona si měl žalovaný dle žalobce nechat vypracovat odborné vyjádření či znalecký posudek ohledně zdravotního stavu žalobce v době konání hlídky. Měl rovněž provést výslech dalších členů hlídky. Jedině tak mohly správní orgány dle žalobce bez pochyb zjistit, zda se v jeho případě jednalo o zaviněné jednání. Dle žalobce žalovaný nevyhověl požadavkům § 180 odst. 1 služebního zákona a nedostatečně a chybně zjistil skutkový stav. Proto považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření obsáhle zrekapituloval průběh řízení. Ke zdravotním komplikacím žalobce uvedl, že o jejich existenci v průběhu služby svědčí pouze záznam v knize fonogramů ze dne 6.11.2011 v čase 22.15 -22.35 – opuštění obvodu dráhy – zdravotní záznamy – zakoupení medikamentů“ a záznam v hlídkové knížce „22.15-22.35 prášek průjem“. Záznamy nedokládají, že by si žalobce stěžoval na svůj zdravotní stav, ale pouze vypovídají o komplikaci, kterou se žalobce rozhodl řešit užitím prášku. Nelze z nich dovozovat, že by žalobci jeho zdravotní stav neumožňoval řádně plnit úkoly spojené s výkonem služby od 9.00 hod. dne 6.11.2011 do 9.00 hod. dne 7.11.2011. Žalobce nikoho úředním postupem neinformoval o skutečnosti, že by pro zdravotní potíže nemohl plnit základní povinnosti uložené mu v příslušných nařízeních upravujících dané činnosti a instruktáži 36683 na službu konanou od 9.00 hod. dne 6.11.2011 do 9.00 hod. dne 7.11.2011. Ani úřední záznam vedoucího oddělení neobsahuje informaci o tom, že by při komunikaci s žalobcem jako velitelem hlídky bylo zřejmé, že je žalobce natolik vyčerpán, že by to bylo zjevné při komunikaci s ním nebo při pohledu na něho. Jeho zdravotní stav mu tedy dle žalovaného umožňoval rozhodovat a komunikovat, když se sám rozhodl, že svou službu dokončí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce mohl ze zdravotních důvodů požádat o vystřídání již při nástupu služby a rovněž mohl službu v jejím průběhu ze zdravotních důvodů ukončit. Těchto možností nevyužil. Pokud by jeho zdravotní stav byl tak vážný, že by mu neumožňoval o svém stavu informovat službu nebo operační středisko (nebyl by schopen komunikovat), mohli tak učinit kdykoliv ostatní členové hlídky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ani ostatní členové hlídky těchto možností nevyužili, dospěl žalovaný k závěru, že zdravotní stav žalobce nebyl tak vážný, aby mu bránil v komunikaci (jak uvádí v odvolání) a žalobce tedy mohl splnit svou povinnost a oznámit příjezd do železniční stanice a dostavit se na kontaktní místo. Dále žalovaný zdůraznil, že nahlášení hlídky na kontaktním místě případně informování o nepřítomnosti na kontaktním místě mohl provést kterýkoliv člen hlídky a nemusel to být výlučně žalobce jako její velitel.

Žalovaný uvedl, že ostatní členové hlídky byli rovněž kázeňsky postiženi, a své tresty nikterak nerozporovali. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že jeho zdravotní stav vylučoval možnost splnit služební úkoly, bylo na základě zhodnocení skutkového stavu vyloučeno. Žalovaný trvá na tom, že zdravotní stav žalobce i přesto, že mohl trpět průjemem, nebyl natolik omezující, aby se nemohl ohlásit po příjezdu do železniční stanice Děčín hl. n. na kontrolním místě, případně nemohl ohlásit, že na kontrolní místo se dostaví ostatní členové hlídky. Rovněž tak mohl učinit na základě pověření žalobce kterýkoliv člen hlídky, ani to však žalovaný nezajistil. Žalovaný zdůraznil, že zdravotní indispozici na žalobci nezpozorovali ani jeho nadřízení při kontaktování hlídky a žalobce předmětnou službu celou dosloužil.

Žalovaný rovněž poukázal na zřejmý rozpor v žalobcově odvolání, kde je uvedeno na jednom místě, že *„obviněný a stejně tak jeho kolegové během služby nespali, naopak se věnovali plnění svých povinností a řešili situaci způsobenou zdravotními potížemi obviněného“* a na jiném místě odvolání je uvedeno, že *„obviněný nebyl schopen adekvátně reagovat a naplnit všechny požadavky na něj kladené zákonem a pokyny policejního prezidenta“*.

K návrhu na přibrání soudního znalce za účelem posouzení zdravotního stavu žalobce v době hlídky žalovaný uvedl, že se touto možností zabýval a dospěl k závěru, že by to nebylo s ohledem na zjištěný skutkový stav, který prokazuje naplnění znaků kázeňského přestupku včetně zavinění, efektivní a ekonomické.

K neprovedení výsledku dalších členů hlídky žalovaný uvedl, že správní orgány s ohledem na nezpochybňovaný skutkový stav neshledaly potřebu výsledku dalších členů hlídky a žalobce to v průběhu celého řízení, ač byl řádně poučen o jeho procesních právech, nenavrhoval.

Žalovaný trval na tom, že skutkový stav byl nade vší pochybnost dostatečně průkazně doložen přímými i nepřímými důkazy, které v konečném důsledku tvořily ucelený logický řetězec. Žalovaný tak trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Právní zástupkyně žalobce při jednání přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Trvala na tom, že žaloba byla podána důvodně. Především namítla, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně zdravotního stavu žalobce v době rozhodné. Závěry žalovaného o zdravotním stavu žalobce jsou dle jejího názoru chybné a nezakládají se na pravdě. Zdůraznila, že u žalobce v daném případě chybí zavinění jednání, které je mu kladeno za vinu. Vedle toho nově namítla, že v rozporu s § 186 odst. 2 služebního zákona nebyly provedeny výsledky dvou policistů, a to vedoucího L. a zástupce vedoucího P. Dále nově namítla, že žalovaný pochybil, pokud ve věci pořídil společný úřední záznam obsahující vyjádření policistů L. a P., namísto toho, aby byly pořízeny ve vztahu k těmto policistům samostatné úřední záznamy. K tomu právní zástupkyně žalobce doplnila, že tuto skutečnost žalobce namítal již v řízení před správním orgánem prvního stupně, ovšem správní orgány obou stupňů se touto skutečností nezabývaly.

V reakci na referát ze správního spisu pak právní zástupkyně uvedla, že z úředních záznamů obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že žalobcovy zdravotní obtíže byly značné, přičemž na tom, nic nemění skutečnost, že žalobce dokončil výkon dozorčí služby.

Dále právní zástupkyně žalobce navrhla provedení důkazu výsledky policistů L., P., N. a P.

Samotný žalobce při jednání soudu uvedl, že celý případ vznikl v důsledku zaujetí vůči jeho osobě ze strany nadřízeného policisty L., který si jejich neshody v mezilidské rovině bral příliš osobně a promítal je pak do výkonu policejní služby.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že má za to, že merito věci spočívá v tom, že žalobce nevykonával řádně dozorčí službu, když se nenahlásil na příslušném kontaktním místě a ani neinformoval kontaktní místo o své nepřítomnosti v důsledku svých zdravotních potíží. Dle jeho názoru v tomto směru byl skutkový stav řádně prokázán, přičemž lze vycházet i z úředního záznamu obsahujícího vyjádření samotného žalobce o jeho tehdejších zdravotních obtížích. Trval na tom, že správní orgány obou stupňů se náležitě a obsáhle zabývaly všemi uplatněnými námitkami ze strany žalobce, přičemž podstatné je to, že žalobce tehdy s nikým neřešil své zdravotní problémy a ani žádného svého nadřízeného neinformoval o svých zdravotních obtížích. Zásadní význam pro věc pak dle jeho názoru má i skutečnost, že žalobce výkon dozorčí služby dokončil. Z úředních záznamů založených ve správních spisech dle pověřeného pracovníka jednoznačně vyplývá, že žalobce se vědomě rozhodl pro dokončení výkonu dozorčí služby i přes své zdravotní obtíže, třebaže mu nic nebránilo, a to i přes jeho

pozici velitele dozorčí hlídky, aby výkon dozorčí služby nedokončil a o této skutečnosti informoval svého nadřízeného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě musí soud zdůraznit, že námitky, že v rozporu s § 186 odst. 2 služebního zákona nebyly provedeny výsledky dvou policistů, a to vedoucího L. a zástupce vedoucího P. a dále že žalovaný pochybil, pokud ve věci pořídil společný úřední záznam obsahující vyjádření policistů L. a P., namísto toho, aby byly pořízeny ve vztahu k těmto policistům samostatné úřední záznamy, byly ze strany žalobce uplatněny až při ústním jednání ve věci. Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno koncentrační zásadou, která je vyjádřena v ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s., kde je uvedeno, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby je pak stanovena v ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., kde je mimo jiné uvedeno, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Jednání před soudem v dané věci se konalo více než tři roky po uplynutí této lhůty. Výše uvedené námitky je tedy nutno považovat za opožděné, a proto se jimi soud při rozhodování v dané věci nemohl zabývat.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž v žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou, zda žalobci jeho zdravotní potíže nebránily ve splnění předpisy uložených povinností. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný se touto otázkou velice podrobně zabýval, a to na stranách 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným.

Dále se soud zabýval námitkami procesního charakteru. Žalobce namítal, že správní orgány si měly nechat vyhotovit odborné stanovisko či znalecký posudek za účelem posouzení jeho zdravotního stavu v době konání hlídky. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný na základě zjištěných skutečností, které žalobce nerozporoval, dovodil, že zdravotní stav žalobce mu nebránil ve výkonu jeho služebních povinností nebo v tom, aby uložil splnění předmětných povinností některému jinému členu hlídky. O tomto svém závěru žalovaný neměl žádné pochybnosti. Proto z vlastní iniciativy k pořízení daného odborného stanoviska či znaleckého posudku nepřistoupil. Touto možností se zabýval, ale jak uvedl výslovně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl

k závěru, že by to nebylo efektivní a ekonomické, když ze shromážděné spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce odsloužil celou službu a z průběhu služby po požití léku proti průjmu není žádný záznam o tom, že by se jeho zdravotní stav zhoršil.

K uvedenému soud poznamenává, že sám žalobce vyhotovení odborného posudku nebo znaleckého posudku ohledně jeho zdravotního stavu v průběhu správního řízení nenavrhoval.

Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že v průběhu správního řízení měl být k objasnění skutkového stavu proveden výslech dalších členů hlídky. I k tomuto důkaznímu prostředku lze konstatovat, že z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný na základě zjištěných skutečností, které žalobce nerozporoval, dospěl k závěru, že má dostatečně zjištěný skutkový stav a neshledal jako nutné provádění tohoto důkazního prostředku. Žalobce sám pak provedení tohoto důkazního prostředku v rámci celého správního řízení nenavrhoval.

Soud ani v tomto postupu správních orgánů neshledal chybu a dospěl k závěru, že i tato námitka je zcela nedůvodná.

Následně se soud zabýval hmotněprávní námitkou spočívající v tom, že dle názoru žalobce chybí zavinění jednání, ve kterém bylo shledáno naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku.

V ustanovení § 50 odst. 1 služebního zákona je uvedeno, že kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

V odstavci 2 citovaného ustanovení je uvedeno, že kázeňský přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže příslušník věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že služební povinnost neporuší, nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ač to vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl.

V odstavci 4 citovaného ustanovení je upřesněno, že za jednání se považuje i opomenutí konání, k němuž byl příslušník povinen.

Mezi účastníky soudního sporu jsou nesporné následující skutkové okolnosti případu: žalobce byl velitel hlídky, která prováděla dne 7.11.2011 doprovod vlaku Sp 1689 do železniční stanice Děčín hl. n., hlídka řádně oznámila v 5.17 hod. ukončení doprovodu tohoto vlaku, následně měla hlídka setrvat v železniční stanici déle než 30 minut a měla se tedy v souladu s čl. 30 odst. 3 písm. a) Závazného pokynu ohlásit dozorčí službě místně příslušného oddělení, hlídka se měla dostavit na kontrolní místo a dále měla v souladu s čl. 10 odst. 4 Závazného pokynu o případné nepřítomnosti na kontaktním místě informovat dozorčí službu nebo operační středisko, k ohlášení hlídky dozorčí službě oddělení na železniční stanici Děčín hl. n. ze strany hlídky nedošlo, v určený čas hlídka na kontaktním místě nebyla ani o nepřítomnosti na kontaktním místě (v souladu s instrukcí č. 36683 pro službu ve dnech 6.11.2011 9.00 hod až 7.11.2011 v 9.00 hod. železniční stanice Děčín hl. n. – u dopravní kanceláře v 5.30 hod.) neinformovala dozorčí službu, žalobce si v průběhu služby opatřil léky

proti průjmu a užil je, žalobce odsloužil celou svou službu až do 9.00 hod dne 7.11.2011, a žalobce po skončení uvedené služby nebyl shledán ošetřujícím lékařem práce neschopným.

Žalobce nikterak nerozporoval, že z jeho strany jako velitele hlídky došlo k porušení povinností stanovených Závazným pokynem, ale trval na tom, že toto porušení povinností nebylo kryto zaviněním, neboť k němu došlo v důsledku jeho zdravotní indispozice, kdy pro průjem byl dehydratován a vyčerpán a nebyl tak schopen adekvátně reagovat a naplnit všechny požadavky na něj kladené. Z výše citovaného ustanovení § 50 odst. 1 a odst. 2 služebního zákona vyplývá, že ke spáchání kázeňského deliktu postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Žalobce při ústním jednání konaném ve věci dne 12.12.2011 výslovně uvedl, že věděl, že po ukončení doprovodu vlaku Sp 1689 se měl hlásit dozorčí službě místně příslušného oddělení a věděl, že v případě nepřítomnosti na kontaktním místě měl o této skutečnosti informovat dozorčí službu. Při tomtéž ústním jednání uvedl žalobce k dotazu, proč z důvodu zdravotní indispozice nepřerušil či neukončil svou službu, že si myslel, že službu zvládne z toho důvodu, že jeho potíže nebudou mít takový dramatický průběh, jaký byl. Z uvedeného vyjádření jednoznačně vyplývá, že žalobce věděl o svých služebních povinnostech, ale jejich splnění opomněl. Zbývá tedy posoudit, zda k uvedenému opomenutí došlo v důsledku zásahu vyšší moci či v situaci, kdy žalobce z důvodu zdravotní indispozice ztratil schopnost rozpoznávací a ovládací a nebyl tedy odpovědný za své jednání resp. opomenutí.

V rámci již výše uvedeného ústního jednání konaného v předmětné věci žalobce uvedl, že po ukončení doprovodu vlaku Sp 1689 musel jít ve vagoně na WC, kde strávil asi 10 minut do 5.27 nebo 5.30 hod. a následně s kolegy řešil, jestli má či nemá ukončit službu. Z tohoto tvrzení samotného žalobce jednoznačně vyplývá, že v době, kdy měl žalobce plnit Závazným pokynem stanovené povinnosti, byl schopen komunikovat a byl schopen ovládat své jednání. Tomu odpovídá i skutečnost, že žalobce následně dokončil svou službu a v jejím rámci plnil své služební povinnosti. Tyto okolnosti vyplývají přímo z tvrzení samotného žalobce v rámci ústního jednání konaného ve věci, a proto dle soudu nebylo nutné tyto skutečnosti jakkoli dále v rámci správního řízení prokazovat. Žalobci tedy nic nebránilo, aby i přes svou zdravotní indispozici využil komunikačních prostředků a informoval dozorčí službu o nepřítomnosti hlídky na kontaktním místě a aby pověřil jako velitel hlídky ostatní členy hlídky tím, aby se ohlásili dozorčí službě místně příslušného oddělení. Tvrzení žalobce, že nebyl schopen pro zdravotní indispozici plnit své služební povinnosti, nikterak nepotvrzuje ani lékařská zpráva od MUDr. N. K. ze dne 13.12.2011 předložená žalobcem v rámci správního řízení, kde je výslovně uvedeno, že pracovní neschopnost žalobce pro gastroenteritis byla ukončena dne 1.11.2011 a že dne 7.11.2011 se dostavil do ordinace žalobce a udával průjem od 6.11.2011, ale nová pracovní neschopnost však vystavena nebyla.

Žalobce tedy opomněl splnit povinnosti uložené čl. 10 odst. 4 Závazného pokynu a čl. 30 odst. 3 písm. a) Závazného pokynu. Z výše uvedeného vyplývá, že k tomuto opomenutí došlo z nedbalosti žalobce, neboť ze samotného vyjádření žalobce vyplývá, že v rozhodné době nebyl ve stavu, který by vylučoval jeho odpovědnost za jednání. Obdobnými argumenty odůvodnil svůj závěr i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud shodně jako žalovaný k závěru, že spáchání kázeňského přestupku ze strany žalobce bylo kryto zaviněním, a to zaviněním ve formě nedbalosti. Proto shledal soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že je nepřipustné vyvracet jeho argumentaci samotnou skutečností, že ostatní členové hlídky kázeňská trest za kázeňský přestupek přijali a nikterak jej nerozporovali, soud uvádí následující. Je nepochybné, že samotná skutečnost, že spoluobvinění kázeňský trest přijali, nemůže sloužit jako argument pro shledání viny u žalobce. V daném případě však uvedený argument nebyl podkladem pro shledání viny žalobce. Údaj o tom, že ostatní členové hlídky kázeňský trest přijali, je v odůvodnění uveden pouze pro dokreslení případu a nelze jej považovat za jeden z hlavních důvodů, pro který by žalobce byl shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku. V poukazu na přijetí trestu ostatními členy hlídky tedy soud neshledal skutečnost, která by v daném případě způsobovala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost soud uvádí, že nepřistoupil v souladu s § 52 s.ř.s. k provedení důkazu výsledkem policistů L., P., N. a P., neboť skutkový stav v předmětné věci byl dle soudu dostatečně zjištěn a pro posouzení věci bylo podstatné zejména posouzení právní otázky zavinění jednání žalobce, v němž byl spatřován jeho kázeňský přestupek. Soud dále zdůrazňuje, že při hodnocení věci vycházel především z vyjádření samotného žalobce při ústním jednání konaném v rámci správního řízení. S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud provedení navrhovaných svědeckých výpovědí jako nadbytečné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. července 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová